

на повърхността рѣждатъ на грубостта и навъсеността на характера. Человѣкъ, който са обладава отъ такъвъ энтузіазмъ, бива съвършено невнимателенъ на туй що произхожда около него и за туй са показва суравъ и мечтателенъ, и като не дава тежестъ на свѣтовнитъ предмети и са посветява въ посвегы мысли, слуша укореиія за гнѣвливость и грубостъ. А понеже нема по суетна химера отъ тѣзи да са надбемы че съществува въ чловѣческитъ срѣда нѣкоя взаимна симпатія, зареди туй нѣкой не тѣлкува праведно душевнитъ ни чувствованія, нито найлюбезнитъ ни роднини осѣщатъ жалостъ въ страданіята ни. Когато умремы, и настане меденното и безполезно раскаиваеъ за дѣто сж сждили за насъ погрѣшително, тогази и пріатели и неврѣтели са чудятъ колко имъ е было лесно да опростятъ работы, които даже сж были достойны за одобрѣнето имъ.

— Азъ ще ти прикажъ за годицитъ на нѣжня ни възраст рече Иона; искашъ ли да припѣ дѣтискитъ ни дни безокото оуй момиче? гласътъ ѝ е сладъкъ и армоническѣи, тя знае една пѣсенъ на тѣзи тема, въ която нема нищо косто може да та растѣжи.

— Ты, сестро не помнишь ли пѣсенъта? попыта Анкидъ.

— Че какъ не? музыката ѝ е толкози проста щото сама са напечатва на паметьта.

— Пѣй я слѣдователно, моля ти са, мойгъ слухъ не намѣрвана-слаженіе освѣнъ въ родинскій гласъ, и твоетъ гласъ, Иона, като ми докарва на умъ домашны въспоминанія, той е за мене най уладителенъ отъ сичкитъ критскы и ликійскы мелодіи. Пѣй молята, пѣй!

И Иона стори знакъ на единъ робъ, който стоеше въ колоната за да ѝ донесе лирата, и като ѝ пое запѣ съ прости и сладостни звукове слѣдующитъ стихове.

ВЪЗДЫШКА ЗА МЛАДОСТЬТА.

Доро и пролѣтъ яростно вылише страшна буря,
Обвивать мрачны облацы небо и земля;
Тѣй сжщо и дѣтиската невинна млада пора
Подъ благовоинитъ цвѣтъя опасна знія срѣща.
Потокътъ на живота ни размѣсенъ съ скърбы съ радость
Ту тихъ ту буюнъ са лѣе на вѣчността въ морето.

На мнѣлото младостьта ума си тѣжно връща,
И настоящето я мчи съ горчила отровны